

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 122. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789232848/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

som udelukkende kun ville se dette. Den opmærksomhed, jeg her-ved tiltrak mig, gjorde ham nu rent utålelig, så den stakkels ma-dam Wexschall havde sin hyre med at stille ham tilfreds. Mig tal-te han slet ikke mere til siden hin scene på skibet. Vi havde for-nyet bekendtskabet med Skielderup og Hansson, og disse herrers opmærksomhed mod mig forøgede end mere hans vrede. »Kan I da ikke se, at hun gør nar af eder?« prædikede han for dem; »vøgt eder! Hun er kold som Oehlschlägers Skulda.« Således tal-te en gift mand, der havde fem børn, om en ung pige, fordi hun ikke ville låne øre til hans elskovstale.

Fra fru Gyllembourg fik jeg af og til de kærligste breve, hvor-af jeg her vil meddele et par. Sønnen var og blev fortrydelig over min norske rejse. [Her hendes breve, som jeg undser mig at med-dele, og når jeg alligevel gør det, da er det, for at man kan se den gamle elskværdige venindes tone mod en ung 17 års pige.]

Christianshavn d. 28. juni 1829.

Min kære lille Hanne! Vi talte engang om hvad vi anså for de gode ting, som mødte os i livet, og jeg erindrer at jeg sagde: at noget af det jeg regnede blandt de højeste nydelser, var at vandre en skøn sommeraften arm i arm med en kær og trofast ven eller veninde og fortrolig udøse sit hjerte for denne. Erindrer du denne samtale? Jeg kommer til at tænke derpå i dette øjeblik fordi jeg nyder en vel langt ringere, men dog lignende fornøjelse. Jeg sidder nemlig i haven, på den bænk, hvor jeg nogle gange ifjor sad hos dig og vil nyde denne skønne sommeraften ved at skrive til dig, min lille yndling, og indbilde mig at jeg således er dig nærmere,

»thi bark og træ er ej mere nær
end tvende, der have hinanden kær,«

står der i et vers af Grundtvig, og jeg vil indtil videre smigre mig med, at du har mig lidt kær og at disse linier ikke ville være dig ganske uvelkomne. Den gode dr. Møhl bragte mig en meget kær-kommen afskedshilsen fra dig, hvorfor jeg takker dig. Ludvigs og Winthers hjemlede afskedshilsen fra Bellevue var en lykkelig idé af dem. Jeg ville gerne været tilstede og set dig i kikkerten lige-

som de. – Vi taler hver dag om dig og dersom du ikke med næste dampskib får det belovede digt er skylden ikke min og måske heller ikke Ludvigs.* Dog lad ham selv fremføre sine undskyldninger, eller hvad bedre er sit digt! Tænke på det gør han, men om hans tanke ikke bliver til ord, så kommer det vist blot af, at han ville sende dig et digt som han ret ville skulle behage både dig og det norske publikum og til en sådan frembringelse er den gode vilje vel ikke nok. – I går mødte jeg på Østergade din smukke søster madame Kett. Med sin medfødte smilende godmodighed kom hun hen til mig, der går på gaden som en muldvarp uden at se noget menneske. Hun var så god at hilse mig fra dig og fortælle mig om din rejse og dit befindende, og uagtet jeg i forvejen vidste hvad hun kunne sige mig, da Ludvig havde været både hos hende og hos dine forældre for at få efterretninger fra dig, så glædede det mig dog såmeget at se hende og høre fra dig, at jeg har sat mig for at besøge hende en dag med det første for at tale om dig med hende.

Idag læste jeg i Københavnsposten en vidtløftig beretning om eders aftenunderholdning derovre. – Jeg kunne slå de nordmænd på ører! De tager mod Wexschalls med applaus! Der er meget ret og billigt! og det kan jeg finde mig i. De er gamle bekendte for nordmændene. – Men Nielsen hilser de på samme måde da han har sagt sin prolog og applauderer stærkt de dårlige digte af Castelli, hvormed han siden trakterer dem, både på tysk og på dansk, og derimod taler Københavnsposten intet om at de med nogen slags varme har modtaget Winthers nydelige *Sauvegarden*, fremsagt med al den forstand og uimodståelige gratie, hvormed du vist har sagt den i Christiania, som i København. Dersom der nu ikke i næste efterretning fra eder står, at publikum har modtaget dig med applaus, da du anden gang kom frem, så skal jeg da aldrig tilgive nordmændene, men hade dem allesammen, ligetil Hansen med, hvor svært, ja næsten umuligt det ville være for mig ikke at holde ret hjertelig af denne unge mand, som jeg imidlertid beder dig hilse fra mig. – Jomfru Ljunges norske rejse, bør virkelig betales af Københavnsposten, thi den er mange penge værd for

* Jeg havde anmodet Heiberg om at skrive et nyt digt til mig, som jeg kunne fremsige i Norge.